

Žalovaná byla tedy touto smlouvou vázána, a proto porušila ji tím, že přestala odebírat mléko od žalující strany, a je povinna nahraditi škodu této tím vzniklou. (§ 1295 obč. zák.)

Nejvyšší soud obnovil na dovolání žalované rozsudek první stolice a sice z těchto důvodů:

Dovolání nelze upříti oprávněnosti, neboť odvolací soud neposoudil věc správně po právní stránce, dospěv k úsudku, že manžel žalované R. J. byl podle čl. 47 obch. zák. zmocněn, aby uzavřel smlouvu dodávací se žalobkyní. Tato ani netvrdila, že dovolatelka ustanovila svého muže R. J. k provozu celé obchodní živnosti.

Podle zjištění soudů nižších stolic byl R. J. zaměstnán v obchodě dovolatelky jako obchodní pomocník, který přijímal mléko a udílel šoférům žalobčíným příkazy, ohledně dodání mléka pro příští den, a byl tedy ustanoven k určitému druhu jednání. Že by provádění této činnosti obyčejně s sebou přinášelo, aby takový zmocněnec uzavíral celoroční smlouvu dodávkovou, žalobkyně rovněž ani netvrdila.

Z okolnosti, že R. J. uzavřel již předchozí smlouvu se žalobkyní v přítomnosti dovolatelky, nelze usuzovati, že tato jej zmocnila, aby také příští smlouvy za ni uzavíral. Tvrzení odvolacího soudu, že dovolatelka splnila smlouvu, odporuje spisům, a žalobkyně ani netvrdila, že by byla dovolatelka odbírala denně v dodávací smlouvě uvedených 300 litrů mléka a naopak tvrdila, že tolik neodbírala, jak také vyplývá z předložených důkazů. Nelze proto usuzovati, že R. J. byl ve smyslu čl. 47 obch. zák. zmocněn k uzavírání dodávací smlouvy.

Avšak ani s hlediska § 1238 obč. zák. nebyl k tomu zmocněn. Přenecháním správy podle tohoto zákonného ustanovení dává ovšem manželka svému manželovi i práva, aby ji zastupoval v rozsahu § 1029 obč. zák., kde se praví, že platí domněnka o tom, kdo svěřil druhému správu, že mu propůjčil též moc, aby konal vše to, co správa sama vyžaduje, a co obyčejně s ní je spojeno. Ani tu však žalobkyně netvrdila, že jest se správou mlékařského obchodu obyčejně spojeno uzavírání celoroční smlouvy dodávací.

Smlouva uzavřená od R. J. neváže tedy dovolatelku, a proto právem dospěl soud první stolice k úsudku, že žalobní nárok není po právu.

(Rozh. nejv. soudu z 11. IV. 1935, č. j. Rv II 290/33.)

V. s. r. Křepelka.

Privilegované pořadí zákonného zástavního práva, jehož požívá dávka z majetku na nemovitosti.

V otázce privilegovaného pořadí dávky z majetku a promlčení téhož vyhověl nejvyšší soud usnesením ze dne 31. XII. 1935 č. j. R I 1207/35 dovolací stížnosti Občan. žaložny v H. a nepřisoudil z nejvyššího podání za realitu bernímu úřadu v H. na dávce z majetku 17.688 Kč 25 h v pořadí privilegovaném z těchto důvodů:

Pohledávka berního úřadu v H. na dávce z majetku 17.688 Kč 25 h nebyla řádně přihlášena podle § 210 ex. ř. a proto nemůže býti přikázána v přednostním pořadí.

Podle § 62, odstavec 2. zákona čís. 309/1920 Sb. z. a n. p r o m l č u j e se zákonné právo zástavní — jehož požívá d á v k a z m a j e t k u n a n e m o v i t o s t i — nejvýše v částce 30% — přede všemi právy váznoucími na nemovitosti veřejnopráv. či soukromoprávních titulů — v e t ř e c h l e t e c h o d e d n e, k d y p o s l e d n í l h ŭ t a d á v k y s t a l a s e s p l a t n o u a l h ŭ t a t a p ř e t r h u j e se soudním vymáháním této dávky. Poněvadž soud, rozvrhuje nejvyšší podání, musí rozhodnouti, zda přihlášeným daním a d á v k á m p ř í s l u š í p ř e d n o s t n í z á k o n n é z á s t a v n í p r á v o č i n i k o l i v, b y l o n e z b y t n o, a b y p o d l e § 210 ex. ř. b y l o v č a s d o l o ž e n o, k d y s e s t a l a d á v k a, p o k u d s e t ý č e j e j í p o s l e d n í s p l á t k a s p l a t n o u, k d y Ź a n i z p o z e m k o v é k n i h y, a n i z e z á j e m n ý c h n e b o j i n ý c h e x e k u č n í c h s p i s ů t o z ř e j m o n e b y l o. J e Ź t o s e t a k n e s t a l o a p o d l e p o d a n é p ř í h l á š k y t r v á n í p ř e d n o s t n í h o p r á v a z á k o n n é h o p r o p ř í h l á š e n o u d á v k u z m a j e t k u n e b y l o n i j a k o s v ě d ě n o, a s o u d n e n í p o v o l á n a n i o p r á v n ě n, a b y n e d o s t a t e č n o u p ř í h l á š k u z ú ř a d u d o p l ň o v a l, n e p r á v e m n i Ź š í s o u d y p ř í z n a l y d á v c e z m a j e t k u p ř e d n o s t n í p o ř a d í. Ź e n a d á v k u z m a j e t k u b y l o s p l á c e n o, j e s t p r o p r o m l č e n í z á k o n n é h o z á s t a v n í h o p r á v a p ř e d n o s t n í h o b e z v ý z n a m n é, j e Ź t o t o t o p r o m l č e n í s e p ř e t r h u j e p o d l e § 62 z á k. čís. 309/1920 Sb. z. a n. j e n s o u d n í m v y m á h á n í m d á v k y. N á z o r r e k u r s n í h o s o u d u, Ź e p r o m l č e n í p ř e d n o s t n í h o p r á v a z á k o n n é h o p r o p ř í h l á š e n o u d á v k u z m a j e t k u n a s t a t i n e m o h l o, j e Ź t o p r ý d á v k a b y l a v u r č e n é d o b ě p o s p l a t n o s t i z a j i š t ě n a n a p r o d a n ý c h n e m o v i t o s t e c h, n e m á a n i o p o r y v e s p i s e c h. P o d l e v ý p i s u z p o z e m k o v é k n i h y, t ý k a j í c í h o s e p r o d á v a n ý c h n e m o v i t o s t í, j e p r o e r á r v l o Ź e n o z á s t a v n í p r á v o j e n v p o l o Ź c e 52, a t o j e n n a p o l o v i c i p ř í p s a n é V. S. z a v y k o n a t e l n é p o h l e d á v á n í e r á r u v s u m ě 162.246 Kč 87 h n a z á k l a d ě v ý k a z u b e r n í c h p o p l a t k ů b e r n í h o ú ř a d u v H. z e d n e 14. č e r v n a 1926, čís. 15 a p o v o l e n í e x e k u c e z e d n e 20. č e r v n a 1926, č. j. E 437/26. N e n í v š a k a n i d o l o Ź e n o, Ź e v z a j i š t ě n é č á s t c e 162.246 Kč 87 h, k t e r á v á z n e j e n n a p o l o v i c i V. S., j e s t o b s a Ź e n a t a k é d á v k a z m a j e t k u, o n i Ź j d e, a r o v n ě Ź n e n í d o l o Ź e n o, Ź e p o v o l e n í e x e k u c e z e d n e 20. č e r v n a 1926 s e s t a l o j e š t ě v č a s, t. j. v d o b ě t ř í l e t p o d n í, k d y s e d á v k a, p o k u d s e t ý č e j e j í p o s l e d n í s p l á t k a s t a l a s p l a t n o u. K r o m ě t o h o j e s t u v á Ź i t i, Ź e p r o m l č e n í z á k o n n é h o p ř e d n o s t n í h o p r á v a p r o d á v k u z m a j e t k u s e p ř e t r h u j e s i c e k a Ź d ý m ú k o n e m, k t e r ý m s e z a h á j í p o d l e z á k o n a s o u d n í v y m a h á n í d á v k y z n e m o v i t o s t í, Ź e v š a k o d e d n e t o h o t o z a h á j e n í p o č í n á l h ŭ t a t ř í l e t p l y n o u t í z n o v a, (o d s t. 3, § 62 z á k. č. 309/1920 Sb. z. a n.). I k d y b y t e d y p r o m l č e n í p ř e d n o s t n í h o p r á v a e r á r u b y l o p ř e r u š e n o d n e 20. č e r v n a 1926 p o v o l e n í m e x e k u c e k j e h o z a j i š t ě n í, b y l a b y o d t o h o t o d n e o n a l h ŭ t a t ř í l e t p o č a l a p l y n o u t i z n o v a a p r o m l č e n í b y b y l o n a s t a l o d n e 20. č e r v n a 1929.

Dr. Jos. Brejcha.

Leč přes to v našem případě, nelze povolití navrhovanou exekuci bez svolení ministerstva zemědělství, protože v platebním výměru, který je exekučním titulem, vykázané pojistné bylo předepsáno za dobu od 1. I. 1933 do 30. IV. 1934. Stalo se tedy aspoň z části splatným dříve než 2 léta před podáním exekučního návrhu, který k soudu knihovnímu došel 30. V. 1935. Pojistné splatné před 30. V. 1933, nebyvši do 2 let knihovně zajištěno, nepožívá již zákonného zástavního práva na nemovitosti a nepožívalo by přednosti před náhradou za příděl ve smyslu § 33 přídělového zákona. Soud ovšem nemůže jednotně v platebním výměru za celou dobu vykázané pojistné dělití podle toho, zda se stalo splatným před, či po 30. V. 1933 a nutno tedy, když platební výměr sám je nerozlišuje, stran celého pojistného v platebním výměru vykázaného vyžadovati svolení ministerstva zemědělství k povolení navržené exekuce.

Nelze ovšem přisvědčiti též názoru rekursu, že by bylo s odvoláním na ustanovení § 85 kn. zák. povolití záznam práva zástavního, když nebylo předloženo svolení ministerstva zemědělství, ježto pro žádost za vklad nuceným zřízením zástavního práva neplatí ustanovení § 85, odst. 3, 1. věta knih. zák., ježto exekuci k zajištění záznamem práva zástavního lze povolití jen na návrh k tomu směřující (rozh. ze 24. XI. 1908 R II 917/8 Gl. U. 4597) a mimo to tu nejsou předpoklady §§ 35, 38 a §§ 26, 27 knih. zák., ježto zajisté jedna scházející veřejná listina, totiž svolení ministerstva zemědělství, nemůže býti nahrazena jinou listinou, totiž vykonavatelným platebním výměrem pojišťovny. Je také zřejmo, že prvý soud právem nedbal prohlášení vymáhající strany, že si svolení ministerstva zemědělství dodatečně opatří, ježto nelze použití ustanovení § 88 knih. zák., když prvopis listiny ještě v době podání žádosti ani neexistoval.

Právem tedy prvý soud pro nedostatek průkazů svolení ministerstva zemědělství s poukazem na ustanovení § 7 záborového zákona exekuční návrh zamítl a soud rekursní proto rekursu nevyhověl a napadené usnesení potvrdil.

(Rozhodnutí vrchního soudu v Brně ze dne 25. října 1935 č. j. R I 365/35. Dr. Jan Konečný.)

Z rozhodnutí nejvyššího soudu ve věcech trestních (zák. č. 108/33.)

K důkazu omluvitelného omylu osobou odpovědnou za zanedbání povinné péče (§ 6, odst. 5. zák. o ochr. cti) postačuje, byly-li dokázány objektivně takové okolnosti, pro které uvedené neb sdělené skutečnosti mohly býti každým člověkem průměrných vlastností při normální bedlivosti důvodně pokládány za pravdivé.

Z důvodů nejvyššího soudu:

S hlediska zmatku podle č. 9b, § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost soukromých žalobců, že, vychází-li se ze skutkových zji-